

Fördomar, finns de?

Fördomar, finns de?

De två vännerna har stämt träff med varandra i stadens simhall. Efter att ha avverkat några längder i bassängen, sitter de nu inne den sköna bastuvärmen och kopplar av. Det är bara de två i bastun, konversationen är i full gång.

Annika suckar och drar de smala fingrarna genom sitt långa, ljusa hår. ”Ååh, jag tror jag blir galen på uppgiften till nästa vecka. Skriva dialog utifrån två personer som sitter i en bastu och en tredje kommer in, hur lätt är det på en skala?”

”Ja, eller hur!” svarar Monika. ”Och så ska det vara på ett särskilt sätt också, vadå konflikt och avslutning? Jag har verkligen fullständig idétorra.” Små svettdroppar bryter fram, smyger sig försiktigt ner mellan hennes fylliga bröst.

”Detta är nog den svåraste uppgiften hittills, fast så har jag ju i och för sig känt varje gång”, ler Annika.

”Skönt att röra på sig och få något annat att tänka på en stund.”

Monika viftar lojt med benen, de är nyrakade för dagen. Den högra vristen har skärsår från hyveln. Hon påminner sig själv om att inte ha för bråttom nästa gång. ”Vad pratar man om i en bastu egentligen?”

Annika hör inte väninnans fråga. Hennes annars mjuka, lugna stämma är som bortblåst. ”Herregud, vilken dag är det idag, onsdag, redan, hjälp?! Och jag som ska handla med mamma imorgon och på lördag är det kalas hela dan och på söndag kommer släkten...”

”Tur att nätterna är långa i alla fall”, skämtar Monika tillbaka. ”Har du hört nåt från Lena och Tobbe förresten? Tänk vad härligt de måste ha det, kryssning i Karibien.”

”Det är annat än skrivarkurs det.” småkrattar Annika. ”Man kanske skulle skicka ett sms och kolla hur de har det. Jag har inte hört något från dem ännu. Fast det är rätt kul ändå, att skriva menar jag.”

Monika instämmer. ”Bara det att det är så svårt att skriva på beställning. Undrar vad de gör just nu förresten?”

Inte heller denna gång uppfattar Annika väninnans fråga. ”Men du”, Annika låter ivrig. ”Man kanske skulle kunna skriva om två personer som inte känner varandra. Och så kan de börja prata i bastun... om att de inte kan med utlänningar tillexempel. Och så kan det komma in en kvinna från Eritrea eller något och så börjar hon prata med dem... eller...”

”Skulle kanske funka. Men var ligger själva konflikten.” Monika ger Annika en frågande blick.

Annika funderar en stund innan hon svarar. ”Vet knappt vad som menas med konflikt längre. Konflikten får väl bli det som sker inuti de två människorna som pratats vid först. När de sitter där och spelar fördomsfria och trevliga”.

”De kanske till och med kan ändra uppfattning om utlänningar, eller hur?” inflikar Monika. ”Inskränkta människor finns det allt för gott om”, fortsätter hon.

De båda kvinnorna tystnar för en stund, försjunker i sina egna tankar. Det är en ganska behaglig tystnad, av det slag som endast brukar förekomma mellan personer som känner varandra.

Annika blir den som bryter tystnaden. ”Hörde du om Tobbes syrra, Kicki förresten? Du vet hon som är gift

med den där Anders, doktorn. De har visst gått isär.”

Monika avbryts i sina funderingar och utbrister ”Vad, har de?, det trodde jag aldrig, de som verkade ha det så bra ihop. Men det är klart, skenet kan ju bedra” tillägger hon dämpat.

Annika är inte nödbedd utan spinner ivrigt vidare på ämnet. ”Jo det kan man väl verkligen säga i det här fallet, Kicki har tydligen träffat en annan och flyttat från Anders och raka vägen till den nya kärleken. Det kan man kalla snabba ryck!”

Monika ser undrande på väninnan. ”Vem är det, är det någon vi känner?”

Annikas svar kommer nästan innan Monika hunnit ställa frågan. ”Vet inte om jag skall skratta eller gråta åt hela historien”.

Monika ser oförstående på Annika, som raskt pladdrar vidare. ”Lilla Kicki har gjort som alla andra verkar göra nu för tiden... klivit ur garderoben!”

Annika tolkar hennes tystnad som en inbjudan till att fortsätta. ”Har alltid tyckt att hon verkat lite märklig. Fattar inte hur de där tänker egentligen, har aldrig förstått mig på den sortens människor!” Annikas ord träffar Monika som ett knytnävsslag, rakt i magen.

Monika känner att hon måste säga något, göra något, nu! Dörren till bastun går upp, in kliver en kvinna runt de fyrtio. Hon kommer precis från duschen, vattnet rinner nerför hennes välformade kropp. Hon ser nöjd ut, det vilar ett lugn över hela hennes gestalt, när hon sätter sig på bänken nedanför de båda vännerna.

”Nej men, är det inte Kicki, det var länge sen, vad kul att se dig!” orden formligen haglar ur munnen på Annika.

Monika reser sig upp, hon hasplar ur sig ett hej till Kicki på vägen ner från översta bänkraden. Innan hon går säger hon lågmält ”Jag måste bara gå och duscha, får liksom ingen luft, tycker det är lite jobbigt med bastuvärmen, kommer snart”.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Madde69 med Poeter.se id #18366 innehar upphovsrätten